

Садівник

Віктор Зубар

Як весна запахне
Проліском, травою
І земля набухне
Брунькою тугою,
Дід виходить з хати
До дерев у гості,
Облітає зором,
Наче бджілка, брості.
По небесній книзі
Ві чита погоду,
Вчиться у природи —
Науча природу.
Вагітніють думи
Змістом насінини,
В таємницях цвіту —
Суть землі, суть світу.

Тим-то дід щасливий,
Що повірив щиро,
Наче в дощ травневий,
Наче в день вишневий,
Що мозіль на пальці
Має більше честі,
Ніж дорогоцінний
Срібно-золотий перстень.
Дід підводить крони
І леліє парість,
В квіття-рясноцвіття
Заховалась старість.
Сад єднає діда
Рвійними вершками
З сонцем-небесами,
З вічністю-віками...